

Baykuşun Mavi Bisikleti

Çınar BİBER

Baykuşun Mavi Bisikleti

Çınar BİBER

Güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği sıcak bir orman açıklığında, yumuşak kahverengi ve krem tüyleri olan küçük bir baykuş yaşıyordu. Kocaman kehribar rengi gözleri, bir ağaca yaslanmış parlak mavi bir bisiklete bakarken merakla parıldadı. Bu onun kendi bisikletiydi, özel bir hediye idi. Soluk tüylerini kabarttı ve cıvıladı: "Ona binmek istiyorum!" Ama kanatları hafifçe titredi.

Baykuş minik kırmızı kaskını taktı ve çenesinin altından bağladı. Mavi bisiklete tırmandı, ama sele sallandı ve ayakları pedallara zar zor ulaştı. "Aman Tanrım," diye yumuşakça öttü. Bisiklet sallantılı ve tuhaf hissettiriyordu. Gidonu sıkıca tuttu, ama sonra ne yapacağını bilmiyordu. Kocaman kehribar rengi gözleri endişeyle büyüdü.

Tam o sırada, dikenli kahverengi tüyleri ve yeşil örgü atkısı olan dost canlısı bir kirpi telaşla yanlarından geçti. Baykuş'un endişeli yüzünü gördü ve sıcak bir gülümsemeye gülümsedi. "Merhaba, küçük baykuş! Yeni bisikletine binmeyi mi deniyorsun?" diye sordu. Baykuş yavaşça başını salladı. "Korkutucu görünüyor," diye fısıldadı. "Sana yardım edebilirim," dedi kirpi nazikçe. "Benim adım Hazel. Hadi bir deneyelim."

Kirpi Hazel, Baykuş'a seleye nasıl oturacağını ve gidonu nasıl tutacağını gösterdi. "Önce denge kurmayı çalışacağız," dedi. Baykuş ayaklarını pedallara koyarken bisikletin arkasını tuttu. Bisiklet sallandı ve Baykuş'un kanatları çırpındı. "Korkuyorum!" diye bağırdı. "Sorun değil," dedi Hazel. "Herkes ilk başta sallantılı hisseder. Sadece ileriye bak ve nefes al."

Günler boyunca Baykuş, Hazel ile çalıştı. Her sabah açıklıkta buluştular. Hazel, "Yapabilirsin!" diye tezahürat yaparken Baykuş denge kurmaya çalıştı. Bazen düştü, ama yumuşak çimenler onu korudu. Kalkar, tüylerini silker ve tekrar denerdi. "Pratik, ilerleme getirir," dedi Hazel sabırla. Baykuş'un kocaman kehribar rengi gözleri kararlılıkla parladı.

Güneşli bir öğleden sonra Baykuş tek başına pedal çevirmeyi denedi. Bir ayağını aşağı itti, sonra diğerini. Bisiklet ilerledi! "Yapıyorum!" diye öttü. Ama sonra ön tekerlek sallandı ve bir yaprak yığınınna devrildi. Doğrulup oturdu ve iç çekti. "Belki de asla öğrenemeyeceğim." Hazel kanadını okşadı. "Her gün daha iyi oluyorsun. Pes etme."

Baykuş, Hazel'in sözlerini hatırladı ve denemeye devam etti. Kozalakların ve taşların etrafında yönlendirme yapmayı çalıştı. Bazen düştü, ama her seferinde cesaretle ayağa kalktı. Hazel yanında koştu, yeşil atkısı dalgalanıyordu. "Nazikçe yönlendir!" diye seslendi. Baykuş gidonu sadece biraz çevirmeyi öğrendi. Kendini daha dengeli ve emin hissetmeye başladı.

G nler haftalara d n  t  ve Bayku 'un  zg veni arttı. Sallanmadan uzun s re pedal  evirebiliyordu. Tek ba ına denge kurabiliyordu. "Bana bak, Hazel!" diye cıvıladı, bir  alının yanından hızla ge erken. Hazel k   k patilerini  ırp tı. "Harika!  imdi b y  k me e a acının etrafında y nlendirmeyi dene." Bayku  derin bir nefes aldı ve gidonu  evirdi. D   meden a acın etrafını dola tı!

Baykuş daha hızlı sürmek istedi, ama sabırlı olmayı hatırladı. Biraz korkutucu olsa bile her gün çalıştı. Hazel ona hatırlattı: "Cesaret, korksan bile denemektir." Baykuş başını salladı. Yavaşça ve dikkatlice pedal çevirdi. Her sürüş daha pürüzsüz hissettirdi. Denge için kanatlarını kullanmayı öğrendi ve tüyleri esintide dalgalandı.

Bir sabah Baykuş uyandı ve hazır olduğunu biliyordu. Kırmızı kaskını taktı ve mavi bisiklete yürüdü. Üzerine tırmandı ve itti. Hiçbir yardım olmadan orman yolunda pedal çevirdi. Rüzgâr tüylerinden geçti. "Sürüyorum!" diye sevinçle öttü. Hazel uzaktan izledi, dost canlısı gülümsemesi genişti.

Baykuş ormanda hızla dolaştı, sola ve sağa yönlendirdi. Dere ve böğürtlen çalılarının yanından geçti. Kendini cesur ve özgür hissetti. Ama sonra ileride büyük bir su birikintisi gördü. Dönmek istedi, ama paniğe kapıldı ve yönlendirmeyi unuttu. Bisiklet sallandı ve yumuşak eğrelti otlarının içine düştü. "Ah hayır!" diye bağırdı. Ama canı yanmamıştı.

Hazel aceleyle yanına geldi. "İyi misin?" diye sordu. Baykuş başını salladı. "Korktum," dedi. "Sorun değil," dedi Hazel. "Cesaret, asla düşmemek değildir. Ayağa kalkmaktır." Baykuş derin bir nefes aldı. Tekrar bisiklete tırmandı ve su birikintisinin etrafında dönmeyi çalıştı. Kendini emin hissedene kadar tekrar tekrar yaptı.

Kısa süre sonra Baykuş her yerde bisiklet sürebiliyordu. Tümsekli köklerin üzerinden ve uzun ağaçların etrafından geçti. Hatta zilini çaldı, ding-ding! Hazel yerden tezahürat yaptı. "Başardın! Cesaret ve sabırla bisiklet sürmeyi öğrendin." Baykuş parladı. Kocaman kehribar rengi gözleri gururla parıldadı. Yeni bir şey denemişti ve pes etmemişti.

Baykuş ve Hazel en iyi arkadaş oldular. Her gün ormanı birlikte keşfettiler. Baykuş mavi bisikletini sürdü ve Hazel yanında koştu, yeşil atkısı arkasında sürükleniyordu. Baykuş, yeni şeyler denemenin cesaret gerektirdiğini öğrendi. Ama pratik, sabır ve sana inanan bir arkadaşla herkes öğrenebilir. Kendini mutlu ve cesur hissetti.

Şimdi, diğer orman canlıları Baykuş'un hızla geçtiğini gördüklerinde el sallıyorlar. Bazen küçük bir tavşan soruyor: "Bu kadar iyi bisiklet sürmeyi nasıl öğrendin?" Baykuş gülümsüyor ve diyor: "Her gün çalıştım ve arkadaşım Hazel bana yardım etti. Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin!" Ve güneş ışığına doğru sürerken zilini çalıyor, ding-ding.

Baykuş hâlâ ilk sallantılı denemelerini hatırlıyor. Cesaretin her denediğinde büyüdüğünü biliyor. Kırmızı kaskı ve mavi bisikletiyle her şeye hazır hissediyor. Ve ne zaman yeni bir şey denemekten korkan bir arkadaş görse, ona nazık bir söz ve sabırlı bir gülümseme sunuyor. Çünkü yeni şeyler denemek cesaret gerektirir ve pratik mükemmelleştirir.